

באנגלית, לא תהיה לי בעייה למצוא פרנסה בכבוד. אבל תוך זמן קצר הסתבר לי שטעיתי.

בתחילה מצאתי אחרי חיפוש רב, מיר שרה כמורה לכתיבה על מכונה ולאנגלית בבית ספר לפקידות. עבודתי 42 שעות בשבוע וקיבלתי 380 ל"י לחודש. מלבד עבודתי כמורה, עזרתי גם בהנהלת חשבונות ובעבודות משרד. בקיצור, כמעט ניהלתי את כל בית הספר. חיכיתי בסבלנות שהוא יעלה את המשכורת, אבל חוץ ממחמאות על עבודתי לא ראיתי גרוש. לפי מספר השעות שעבדתי, היה גבר במשרה דומה מקבל לפחות 600 ל"י, אבל לי בתור אשה — לא חשבו אפילו להעלות את השכר."

לא לאכול.

לא לישון

ר איתי שהזמן עובר ושכרי לא עולה, או החלטתי שאם כבר לא משלמים לי טוב, לפחות שתהיה לי עבודה מעניינת. אחרי חיפושים של כמה שבועות, התקבלתי כדילת-קרקע באחת מהכרות הניסיעה הגדולות בארץ.

כשהתקבלתי לעבודה, הסבירו לי מנהל המשרד שעלי לקבל תיירים בלוד — לחי כות להם בשדה התעופה כשהם מגיעים, ולהדריך אותם איך להגיע למלון. משכורת נקבעה ל-350 ל"י.

הצרות התחילו מיד בתחלה. כדי לחסוך כסף, לא קנו לי מדים חדשים, אלא התקינו לי מדים מבחורה אחרת שעבדה במשמרת שנייה. אבל זה היה באמת רק פרט קטן. תוך זמן קצר גיליתי שעלי לא רק להדריך את התיירים כיצד להגיע למלונות, אלא גם ללדת אותם למלונותיהם בכל רחבי הארץ. מה היה קורה? יצא לפעמים שאחירונים, שהיו צריכים להגיע ב"שע בערב היו מגיעים ב-11. אחרי שליחתי תי את התיירים למלון ועשיתי עבורם את כל הסידורים, היתה השעה כבר שלוש, עז שהגעתי הביתה. לישון לא הספקתי, כי בארבע בבוקר כבר יצאתי לשדה התעופה כדי לקבל נוסעים חדשים — כך יצאו ימים שעבדתי 14-16 שעות ליום ללא שום תוספת שכר.

בעבור זמן מה ניגשתי למנהל ואמרתי לו שאין לי כוח להמשיך בצורה כזאת. מהמשכורת שאני מקבלת אני לא יכולה להרשות לעצמי לאכול בחוץ, והביתה אני לא מגיעה בזמן לארוחות. כך אינני זוכה לא לאכול ולא לישון.

תשובתו היתה חד-משמעית: זאת המשכורת שאני נותן לדילת-קרקע. אם אין לך כוח לעבוד את יכולה ללכת.

הלכתי, ומצאתי לי עבודה במשרד להשכרת מכונות. זה היה מקום הראשון שקיבלתי בו משכורת נורמלית. 450 ל"י עבור שמונה שעות. אם להיות כנה או גם 450 ל"י זה לא משכורת שאפשר לחיות ממנה ברווחה, אבל לפחות זה היה סביר."

התחיל.

לשלוח ידיים

ל א רק בעבודתה נתקלה סלי בניצול. באחד הימים החליטה לנסות את מזלה כדוגמנית, ניגשה לבית-ספר לדוגמניות. היא מצאה חן בעיני מנהל בית-ספר, גבר שחרי-חר, נמוך וחייכן, מן הרגע הראשון. "מיד בסוף השיעור הראשון", מספרת סליה, "ניגש אלי המנהל וביקש ממני להישאר אחרי השיעור. הוא אמר אותו דבר לעוד שתי בחורות. לדבריו הוא רצה לקחת אותנו לחיפה ולראות איתנו אולם לתצוגה. "במונית לחיפה הוא התיישב באמצע, בנינינו. מיד כשהאוטו התחיל לנסוע, התחיל הוא לשלוח ידיים לכל הכיוונים. ישר, בלי בושה — בתחילה הוא רצה לחבק אותנו, ואחר כך גם ללטף. הזנתי לו את הידיים, והוא הבין את הרמז. אבל זה לא אומר שהוא התיישב מתוכננותיו. בנתניה התקלקלה המונית וחזרנו לתל-אביב. בדרך בחזרה הוא ביקש ממני להישאר איתו כמה דקות אחרי שניגש לתל-אביב, כי הוא רוצה להציע לי עבודה. אמרתי לו שאבוא מחר, כי עכשיו מאוחר. תשובתו היתה חרי-

נהדרת איפור ותיסרוקת חיוניים לכל רווקה זוהרת — אפילו כשהיא יפהיפה כסליה. סליה נוהגת להקדיש הרבה זמנה הפנוי לשם טיפוח מראה החיצוני — אף כי נתונה אינס דורשים תשומת-לב מירבית — האל חנן אותה ביופי טיבעי.

את מה שהוא יציע לי הלילה, הוא לא יציע לי מחר בבוקר. מובן שיותר לא הופעתי בבית-הספר הזה. "למזלי עוד ביום הראשון בבית-הספר נפגשתי שם עם פרסומאי אחד, להציע לי לשמש דוגמנית לפירסומת לגלידה. החלטתי לקבל את ההצעה. הלבישו אותי ואת ציונה טיכטרמן בבגדי קאובוי, וצילמו אותנו. הצילומים הופיעו כפירסומת בכל

גבר מנומס

— "סבון"

א פשר היה לחשוב שלמען התיכה כמו סליה, יפלו הגברים הישראליים

על ברכיהם ויתחנו לפגישה או לבלוי. אולם, לדבריה של סליה, לא רק שהם אינם נופלים על הכרכים, הם אף לא מחויים קידה קלה. מחזורים לא חסרו לה בשנתיים מאז שהפכה לרווקה. אלא שלדבריה, ברגע שהסכימה לצאת איתם, התחילו כולם להתנהג כאילו היו מתחילים האל למין הנשי. הם נתנו לה להרגיש שהם עושים לה טובה שבחרו דחקא בה מכל המון החתיכות שיש להם. "מה שחסר לגבר הישראלי הוא הליטוש", קובעת סליה. "הם לא נותנים, בהתנהגותם, לבחורה את ההרגשה שהיא הדבר החשוב והנערץ בי יותר בשבילם. ודבר זה פוגם מאוד. לפי תוח דלת או להזיז כסא לבחורה, זהו משהו בבחינת כל יראה אצל הבחורים שלנו. למען האמת, אשמות כזה גם הבחור רות. כי אם כבר ישנו גבר שמתנהג איתך בנימוס, או נוהגים לומר עליו שהוא סבון."

בארצות-הברית, כשבחור יוצא בפעם הראשונה עם בחורה, הוא מביא לה פרחים או בונבוניירה. זה נותן לבחורה הרגשה טובה שחשבו עליה, שהיא חשובה לגבר, ולא שהוא לוקח אותה סתם כך לערב, כדי לנצל אותה ולהסתלק."

אל

הפיניש

א חד שלא הסתלק, שידע להזיז כסא ולהדליק גפרור לסיגריה, היה שמואל אשכנזי — מטר שמונים, שיער בלונדיני, עיניים כחולות, ארוך, דק גיזרה ושרירי, ולדברי סלי — הניגוד הגמור לישראלי הממוצע המחסוסס. "ממש ג'נטלמן מושלם", קובעת היא בחוסר אובייקטיביות משחע, כיאה לאשת-איש צעירה.

התוצאה: מייד כשסיים שמואל את שירתו הסדיר בחילה-האחרי, לפני כשבועיים, נישאו השניים. רווקה מושבעת נוספת הי גיעה לקו הגמר.

אחד מאתרי הקרב החשובים, לרווקה הי משתתפת במירוץ על תיום מצד הכניחות

ספורטיבית

התנאי הראשון לקיום בתנאי רווקות הוא בגדים — רביע, יפים, הולמים לכל אירוע.

אלגנטית